

ХРИСТОСЪ И ДЕЦАТА.

Ний млади сме чада на тоя свѣтъ
Съ чиста съвѣсть и съ блага душа;
Ний служимъ тукъ, предъ твоя свѣтъ олтаръ.
Затуй Христосъ обича малкитѣ деца.

Христосъ е нашия баща,
И ний обичаме Го съ цѣлата си душа,
И името се носи по всички вѣрващи страни
Затуй обичаме Го всички ний.

За малкитѣ деца Той бѣ единъ
Утѣха, радостъ и любовъ.
Съ Него ний ще победимъ
По цѣлий християнски свѣтъ.

Напредъ, напредъ вѣрвие ний
И само съ името Христа
Ний вѣрващи сме въ Отца.
Съ усмивка на уста.

Ний млади сме чада на тоя свѣтъ
Съ чиста съвѣсть и съ блага душа.
Ний служимъ, тукъ предъ твоя свѣтъ олтаръ
Затуй Христосъ обича малкитѣ деца.

Съчинилъ: Димитъръ Сп. Димитровъ,
уч. отъ III б кл. „Митроп. Симеонъ“ — Варна.

Пролѣтна тревца.

Обичай истината.

(Истинска случка).

Това се случи преди единъ месецъ. Момченцето отъ съседната кѣща, на име Николчо, се качилъ на бюфета да си вземе сладко, но се подхлъзналъ и буркана се счупилъ. Той много се изплашилъ. За да не го види майка му, прибралъ го набързо и хвърлилъ. На другия день майка му потърсила буркана, но за голѣмо нейно очудване не го намѣрила. Извикала тя Николчо. Но той се сѣтилъ за какво го вика майка му, и преди още да го запита кой

е счупилъ буркана, той взелъ ржката на майка си и, като я цѣлуналъ, казалъ: „Майко, прости ми, азъ счупихъ буркана.“

Майка му трогната до сълзи, прегърнала го, цѣлунала го и му простила съ радостно сърдце. Затова азъ моля всички малки християнчета още отъ сега да свикваме да казваме само истината.

Стаматка Хр. Стаматова
Варна — уч-ка III-б класъ
у-ще „Митроп. Симеонъ“

Християнче, разпространявай твоето малко вестиче „Божия глас“.

Не намѣримъ ли, ще се върнемъ съ тебе въ Гърция. Ти кога се връщашъ?

— Следъ два месеца. Но вие не се много страхувате. Може това да сж само слухове. Щомъ видятъ, че нѣкой живѣе просто и смирено, прави добрини на другитѣ, веднага го мислятъ за християнинъ. Като стигнемъ въ Римъ, всичко ще разберемъ сами. Ето, почнаха да спущатъ котва. Да вървя.

И той отмина отъ тѣхъ.

— Каква неприятностъ! извика Евдора. Марчела станала

християнка!

— Не вѣрвамъ, сестро. Християни ставатъ само проститѣ и неучки люде. Повече отъ християнитѣ въ Римъ сж орачи и камънари. Та има ли по-голѣмо безумие да се покланяшъ предъ Разпятия Човѣкъ?

— Но тоя Човѣкъ, Филипе, е вършилъ чудни нѣща.

— Отъ где знаешъ?

— Старата Ирина, мамината дойка, ми разказа, че кога била дете, тя видѣла единъ отъ неговитѣ ученици, последниятъ отъ дванадесетѣ. Името му било Иованъ.

„Новото гробище надъ Сливница“.

На 6 септемврий 1885-та година младитѣ български войски, начело съ князь Александъръ Батембергъ, навлѣзли въ Источна Румелия и провъгласили съединението на България. Но отъ завистъ и страхъ, че България ще стане силно княжество, сѣрбитѣ ненадейно нахлули отъ западъ въ България. Като се научилъ за това кн. Александъръ Батембергъ, се отправилъ съ своитѣ войски срещу тѣхъ. При Сливница и Драгоманъ между сѣрби и българи се завързалъ лютъ бой. Следъ четиринадесетъ дневни сражения славнитѣ български войски победили, но съ голѣми жертви. И тамъ, при Сливница и Драгоманъ, били направени нови гробища за падналитѣ въ бой за свободата български юнаци.

А следъ войната великиятъ български поетъ Иванъ Вазовъ отишълъ да се поклони на

гробовѣтъ на покойницѣтъ и вмѣсто вѣнецъ отъ росни китки, имъ занесълъ другъ вѣнецъ, вѣнецъ, който нѣма да завѣхне. И той казва въ своята пѣсенъ, която поднесълъ вмѣсто вѣнецъ на покойницѣтъ и озаглавилъ „Новото гробище на Сливница“, че тя нѣма да завѣне и славата ѝ вѣчно ще гърми изъ българскитѣ планини, гори, долини и полета, обсипани съ богати дарове. Тая пѣсенъ се намѣрила най-подходяща за великото дѣло, което сж направили войницѣтъ при Сливница и затова днесъ при всѣки поменъ за падналитѣ въ бой за свободата българи тя се свири и пѣе.

Деца на героитѣ отъ Сливница и Драгоманъ — младитѣ българчета, никога да не забравятъ великитѣ дѣла на славнитѣ покойници и да ги следватъ.

Георги свещ. Ил. Георгиевъ
(уч-къ отъ IV отд. при у-ще
„Св. Методий“ — Варна).

Щастието.

Селскиятъ лѣкаръ Павелъ Ивановъ легеше на постелка. Кракътъ му бѣше обвитъ съ клапи. Имаше въ селото пожаръ. Той се бѣ хвърлилъ

да избави едно момиченце и си строшилъ крака.

Дошелъ бѣ при него господарътъ на близкия чифликъ и започна да му натяква:

— Вие сте лѣкаръ, а не пожарникарь! Какво добро щѣхте да направите, ако бѣхте погинали? Ето на, сега лежите.

— Да, лежа! Но азъ спасихъ отъ огъня момиченцето и майка му. Тя е добра жена, а мъжътъ ѝ е славенъ. Азъ не съжалявамъ, че се хвърлихъ въ огъня. Повѣрвайте ме, че и двата крака да си бѣхъ счупилъ, пакъ нѣмаше да жаля. Майката на момиченцето преди малко бѣше тука съ мъжа си... Ако знаете вий колко сж тѣ благодарни, че е спасена тѣхната дѣщеря! Ахъ, капитанъ Леоновъ, никакво щастие не може да бжде по-високо отъ това, което преживѣвамъ въ тѣзи минути. Малко ли е това да направимъ другитѣ щастливи?

— Разбира се, не е малко...

— Това е най-доброто, най-трайно щастие. Всѣко друго щастие е лѣжливо и бързо се разсипва. Где е щастието? Въ богатството ли? Но отъ едно духане на вѣтъра то се изгубва.

Азъ съмъ пълненъ съ щастие.

— Ами, ако бѣхте загинали?

— Кога и да е ще се мре...

По-добре е тѣй да се умре.

Помня — това бѣше много отдавна. Църковнитѣ камбани тѣжно биеха. Погребваха учителя. Той се бѣше хвърлилъ да спасява деца, които се давяха въ селската рѣка. Тритѣ спаси, а четвъртото не можа, и самъ се удави.

Какво по-добро отъ това да положишъ душата си за ближния?

Господарътъ помѣлча, а после съ низъкъ гласъ каза:

— Вие сте прави... Вашитѣ думи много нѣщо ми открия.

Той стисна ржката на доктора и си отиде замисленъ.

Отъ руски: Евдокия Василева
Варна — уч. III-б класъ

Той билъ много старъ и необикновено добъръ и прекрасенъ. Той разказвалъ какво говорилъ и вършилъ този Исусъ отъ Назаретъ. Той живѣлъ като най-праведния отъ праведнитѣ. Следъ Него следвала тѣлпа народъ и Той тѣй сладко говорилъ, че хората напушвали дотогавашния си животъ и ставали християни.

— Е, Евдора, какво слушашъ Ирина? Тя е стара, а старцитѣ си бѣбрятъ разни глупости. Нали тя самата не е християнка?

— Не е, но казва, че иска да стане християнка, защото христия-

нитѣ не се страхуватъ отъ нищо, даже и отъ смъртъта. Тѣ казватъ, че нѣма смъртъ.

— Тѣ сж луди! — възрази Филипъ. — Но да не говоримъ сега за такива страшни нѣща. Евдору. Гледай, спущатъ вече котва!

Тихата пѣсенъ на робитѣ-гребци заглѣхна. Чуха се силни радостни викове. Корабътъ приближи брѣга и последнитѣ гѣнки на водата се изгубиха.

Пѣтешествието се свърши.

(Слѣва).

Преразказва Мих. Д. Николовъ.